

opusdei.org

Prelaadi kiri (november 2007)

Prelaat kutsub meid käesoleva kuu pühi oma kristliku elu uuendamiseks ära kasutama, palvetega toetama ning kaastunnet tundma ”et mitte ükski kristlane ei peaks ennast üksildasena tundma, sest igal momendil saab talle osaks taevalik toidus, tänu Jeesuse ja Tema Ema täielikule ühtsusele”. Selles kirjas räägib ta ka Personaalprelatuuri 25.-ndast aastapäevast.

13.11.2007

Minu armsaimad lapsed: hoidku
Jeesus minu tütreid ja poegi!

Ma tunnen suurt rõõmu, et saan teile kirjeldada, millise õhinaga meie isa alati kõigi pühakute püha saabumist ootas, mida ka meie just pühitseme. Samuti oli ta väga liigutatud mediteerides sageli hümnini Ristil, mis on omistatud pühale apostlile Andreasele, kelle päeva pühitseme 30.kuupäeval. Nende vahele jääb veel teisi mälestuspäevi, mis aitavad meie vaimulikku elu sellesse rütmi viia, mida näitab kirik oma liturgias ja nagu ütles püha Josemaría "olgu meie palved liturgilised,, (Tee, n. 86)

Täna pidupäeval tahame tänulikult mõelda pühakute osadusele, mis on üks osa usutunnistusest. Võidutsev,

kannatav, võitlev – ainus Kristuse rajatud kirik erinevates tingimustes, olenevalt sellest, kus ta antud hetkel asetseb-, on meile sel päeval väga lähedal. Vaadeldagem sageli seda lohutavat tõde. ” Pühakud ei kujuta endast väikest rühma väljavalitud inimesi, vaid loendamatu inimhulka, keda tänase päeva liturgia meid vaatlema kutsub. Need ei ole ainuüksi ametlikult tunnustatud pühakud, vaid ristiinimesed kõigist rahvustest ja ajastutest, kes truuduse ja armastusega Jumala tahtmist täita soovisid. Me ei tea paljusid neist nägupidi, ega isegi nime järgi, aga usu silmadega näeme me neid auliselt hiilgavate tähtedena Jumala taevalaotuses säramas.” (Benedictus XVI, Jutlus, 1-XI-2006)

Mitte ükski kristlane ei peaks end üksildasena tundma, kui ta armu kaudu Jumala elus osaleb, on ta igal hetkel ühenduses Kristuse ja Tema

pühima Emaga, inglite ja taeva õndsatega, kes Jumalas rõõmustavad, ta on ühenduses hingedega, kes on puhastustules, ja paljude nendega, kes veel maailmas rändavad ja – nagu pühakiri ütleb – rõõmsalt Jumala nimel võitlevad (1 Mak 23,29). Ammutagem jõudu sellest tegelikkusest ja rääkigem teiste inimestega sellest tõest. Kui te erinevatel momentidel oma päeva jooksul palvetate, töötate ja ennast harite, siis proovige kõike seda teha koos Kristusega. Toetage sisemiselt oma õdesid ja vendi kogu maailmas, eriti neid, kes sellistes paikades elavad ja töötavad, kuis vaimulik töö eriti raske on. Kas sa elad teadmises, et inimesed sinu vennalikkust ja truudust vajavad? Kas sa mõtled sellele, et võiksid ülendada oma südame Jumala poole ja et sinust kiirgaks tungiv vajadus evangeeliumi kuulutada?

Mõned päevad tagasi viibisin ma lühivisiidil Kasahstanis, et külastada teie vendi ja õdesid sellel maal. Sõitsin sinna kõigi teie nimel, sest mul oli soov neile teie armastusest, teie sümpaatiast ja teie huvist nende vastu teada anda. Jumal tänatud, nad töötasid, tänu meie palvetele, rõõmu ning lootusega. Juba on näha ka esimesed viljad, nimelt on kasvanud nende inimeste hulk, kes tunnevad huvi katoliku usu ja Opus Dei vaimsuse vastu. Nad unistavad aegadest, mil kirik - ja sealjuures ka Töö - kogu Kesk-Aasias juurduda võiks. Me tahame nende apostellikku innukust oma palvete ja väikeste ohverdustega toetada, mis on eriti mõjuv pühakute osaduse kaudu. Kas hoolitsus terve maailma hingede eest juhatab meie mõtteid? Kas mõtleme, kuidas võiksime teha apostolaati kogu maailmas?

Sedasama võiksime öelda nende inimeste kohta, kes töötavad

Venemaal, Lõuna-Aafrikas, Indias või Põhjamaades...paljudes paikades viies maailmajaos. Kas sind ei rõõmustaks, kui võiksid oma palvehetkedel, samuti nagu püha Josemaría, oma andumuse jõud viia kogu maailmale? Proovi elada kõik päevad – hommikust õhtuni – teadmises, et uus evangeliseerimine ja apostolaat on kõigi ja igaühe ülesanne just selles kohas, kus ta on. Ma näen, et esitan teile ja endale palju küsimusi, aga pean ütlema, et need tulevad mul täiesti spontaanselt, sest olen saanud selle ülesande Meistrilt: "Minge kõik maailma ja kuulutage evangeeliumi kogu looduile" (Mk 16.15)

2. novembril, hingedepäeval on meie silme ees kindlasti kõik armsad inimesed. Töö liikmed, pereliikmed, sõbrad, tuttavad, kes juba teises elus. Sellel päeval on igal preestril lubatud kolm missat pidada, et oleks võimalik need surnute eest ohverdada.

Paljudes kohtades on saanud kombeks, käia kalmistutel surnute haudadel ja neid lilledega kaunistada. Hoolitsegem armastusega selle eest, et need head traditsioonid jätkuksid ja neil oleks kristlik tähendus.

Kuu keskel on veel kaks püha, mis annavad võimaluse paavstiga rohkem ühenduses olla, tema, tema palvesoovide ja tema kaastöötajate eest Kiriku juhtimises rohkem ja intensiivsemalt palvetada.

9. novembril on Lateraani basiilika pühitsemise päev. See Rooma katedraal on kõikide kirikute ema ja pea nii Roomas kui kogu maailmas, nagu me seda võime lugeda kiriku fassaadilt.

18. novembril meenutame me pühade Peetruse ja Pauluse basiilikate pühitsemist. Pöörame oma palved Jumala poole, et ta suurendaks katoliiklastes armastust

üheainsa, püha, katoliikliku ja apostelliku– ja mida rõhutas meie isa eriliselt – Rooma Kiriku vastu. Nii näitame me „peenetundeliselt truudust ühenduses paavstiga, mis on samas ühendus püha Peetrusega. Olgu armastus Paavsti vastu” - kirjutab püha Josemaría- imeline kiring meie südames, sest temas näeme me Kristust.” (jutlust „Ustavus Kiriku vastu” 4-VI-1972)

Kui vahel kuuleme, et inimesed kritiseerivad paavsti, või ei suutu tema otsustesse kuulekusega, siis peaksime sellele reageerima nagu lapsed, kes oma vanemaid väga armastavad. Võtame tema ettekirjutused ja juhtnöörid veel kuulekamalt vastu. Hoolitsegem selle eest, et kõik sõbrad ja tuttavad – ja võimaluse korral ka meedia – Kristuse asemikule, Pühale toolile sõnas ja teos austust ja poolehoidu avaldavad. Olgem alati optimistlikud,

sest Jumala sõna ei jää kunagi viljatuks.

Nagu ütles Benedictus XVI, "Issand usaldas Peetruse ülesandeks tugevdada oma vendi palvelubaduse kaudu. Peetruse ülesanne on Jeesuse palves kinnitatud. See annab talle kindluse seda ülesannet vaatamata inimkonna viletsusele püsivalt ja truult täide viia. (Benedictus XVI, jutlus 29.6.2006)

21.november, mis on Püha Neitsi Maarja templissetoomise päev, kutsub meid mõtlema, millise täieliku andumusega Maarja lapsepõlvest saadik Jumalale kuuletus. See on hea võimalus sügavamaks südametunnistuse läbivaatluseks ja oma sisemiste hoiakute põhjalikumaks läbikatsumiseks. Kas soovime sügavaima siirusega, et kuuluksime täielikult Jumalale?

Kas püüame end tugevdada, et oma kristlikule kutsumusele, mille me saime ristimise kaudu, väga truu olla? Ja mõelgem ka sellele, millise armastusega võtame vastu Pihisakramenti, nii sageli, kui see on vajalik? Mitte ükski raskus ei peaks olema põhjuseks, et sega edasi lükata. Samuti ei saa ma üle minna veel ühest kuupäevast. Samal Maarja pühal, 21. ja 22. novembri öösel, 1937. aastal, niisiis 70 aastat tagasi, kui püha Josemaría Pürenees mägesid ületas, tahtis Püha Neitsi. rasketel päevadel kindla märgi oma lähedalolust anda. See oli puust valmistatud roos, mis kindlasti kuulus mõne kiriku altarile, mille lähedal ta ööbis. Olgem sellel tähendusrikkal tähtpäeval eriliselt ühenduses meie asutajaga, täis sügavat tänutunnet Jumala ja meie Ema vastu, kes Kirikut, Tööd ja igaühte meist kaitsevad.

Pühapäeval, 25. novembril on Jeesuse Kristuse, Kõiksuse Kuninga suurpüha. Taas kord uuendame me Opus Dei pühitsemist Jeesuse pühimale ja halastavaimale südamele, nii, nagu püha Josemaría seda esmakordselt 1952. aastal täide viis. Siis palus ta eelkõige rahu maailmale, Kirikule, Tööle ja kõigile inimestele. See palve on endiselt väga aktuaalne ja nii saab see alati olema, sest inimkond kaldub väga kergesti kõrvale teelt, mis viib Jumala juurde. Selle tagajärjel kaotavad inimesed, mehed ja naised rahu. Palugem selle pühitsuse uuendamise juures Jeesust, et Ta eriti nende inimeste mõistust valgustaks, kes maid ja riike valitsevad, et nad täielikult rahule pühenduksid, sellele õigele rahule, mis kõikide südames peitub ja sealt laiali levib. Palugem ka oma vendade eest, keda selle päeva eelõhtul Roomas diakoniks pühitsetakse. Saagu nad Jumala abiga väga pühaks.

Peaaegu kuu lõpul 28. novembril pühitseme me suure rõõmuga paavsti otsuse 25. aastapäeva, mil Johannes Paulus II Opus Dei personaalprelatuuriks nimetas. Nagu paljud mälestused, hoiab mind ärkvel paljude heategude vaatlemine, mida Jumal sellel aastal on kinkinud. Mul on eriliselt silmade ees meie Isa, kes rõõmuga leppis asjaoluga, et ta seda oma erilise palvesoovi täitumist oma silmaga näha ei saanud, sest see sai teoks alles tema järeltulija ajal. Mõtlen tänulikkusega ka meie armastatud Don Alvaro usutugevusele, mis toetus paljude inimeste palvetele terves maailmas ja tänu millele Taevas selle soovi täitis. Tahan teile meelde tuletada, et me ei mõtleks sellele ajale, ega vaatleks seda, kui kuldset ajajärku Töö ajaloos, selles mõttes, et tihti meenutatakse seda tänulikkusega kui möödunud aega, aga need ajad peaksid alati väga aktuaalsed olema ja see on võimalik,

kui oleme väga truud Opus Dei
vaimule, kui me intensiivselt
palvetame, ja kui meil on alati kirglik
soov teha apostolaati.

Selleks, et Jumalaema rohkem
austada, elame me Opus Deis
28.novembrist käesoleval aastal,
kuni sama kuupäevani 2008, Maarja
aastat. Tema on see” kes meile
kohtumistel kõigil maailma ristteedel
naeratades otsa vaatab” (p.
Josemaría, meditatsioon, 11-X-1964).
Nii mõtleme me paremini nii sellele
sündmuse, kui ka Opus Dei
asutamise 80. aastapäevale.

Ma olen kindel, et te rõõmustate selle
otsuse üle. Ma tahan käia Don Alvaro
jalajälgedes, mida me väga austame
ja armastame – ja ma kordan – kes
Opus Dei kuldseks juubeliks Maarja
aasta välja kuulutas, mis pikendati
hiljem kuni 1980. aasta lõpuni.
Elagem seda Maarja aastat
sellesamas vaimus, mille meie isa

esimene järglane meile pärandas, selles vaimus, mida ta isiklikult püha Josemarías nägi. Ma tahan teile seda meenutada sõnadega perekondlikust kirjast, mille ta meile 9.jaanuaril 1978 kirjutas.

Ta jutustab seal, kuidas ta 1977.aasta viimasel päeval püha Josemaría haua ees palvetas ja mõtles sellele, et algab aasta, millal Opus Dei tähistab kuldset juubelit. Ja ta küsis endamisi, "mida peaksime tegema, et meie tänu ei oleks ainult kaduv tulevärk või ainult tunnistus sõnades? Kas ei peaks see väljenduma meie siseelu kvaliteedi püsivas edasiarenemises, mis tähendab olla kõikehaaravalt suures ühtsuses Jumalaga.

Vastust ei olnud vaja kaua oodata. Ma tundsin selgelt – ilma kummalisi asju läbi elamata - et meie isa andis mulle selge nägemuse, mis näitas meile üsna täpsel kujul suunad aastaks, mida me vastu võtma

valmistusime. Kasutage seda, mida ma teile näitasin, et Jumalale lähemale tulla.

Minu tütred ja pojad, see nõuanne on selge ja ühemõtteline. Me seame end ” armastusväärseima nimega Valitsejanna, Maarja kaitse alla”, nagu meie asutaja ” Roosipärjas” kirjutas. Siis võime teda rohkem armastada, tema juures sagedamini pelgupaika otsida, Jumala Tütart, Ema ja Mõrsjat päev päeva järel suurema andumusega austada. Olgu see meie tänulikkuse tunnistuseks pühale Kolmainsusele. Ühesõnaga öeldes jõudsin ma nüüd lõpuks eesmärgini: elage see aeg lakkamatus ja siiras tänutundes, mis on parim viis seda aastat, kui Maarjale pühendatud aastat tähistada.”(Don Alvaro de Portillo, ” Perekondlikud kirjad”). Võtkem sellest näitest eeskuju. Tundkem igatsust, muuta iga päev maarjalikuks, näidates oma Emale suurt armastust.

Novembrikuu viimasel päeval on püha Andree, apostlite vürsti venna püha. Teda austab ka Ida kirik väga. Palugem tema eestkostet, et kõik, kes ennast kristlasteks nimetavad Peetruse järglasega täieliku ühtsuse saavutaksid.

Kogu oma armastusega ma õnnistan teid ja palun teie palveid, nii nagu alati.

Teie isa Javier

Rooma, 1. november, 2007

.....

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
et-ee/article/prelaadi-kiri-
november-2007/](https://opusdei.org/et-ee/article/prelaadi-kiri-november-2007/) (12.03.2026)